

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

વાંચ્છા સજ્જનસંગમે પરગુણે પ્રીતિગુરૌ નમ્રતા ।
 વિદ્યાયાં વ્યસનં સ્વયોપિતિ રતિલોકાપવાદાદ્ ભયં ॥
 ભક્તિશ્ચાર્હતિ શક્તિરાત્મદમને સંસર્ગમુક્તિઃ સ્વલે ।
 યેષ્વેતે નિવસંતિ નિર્મલગુણાસ્તૈરેવ ભૂર્ભૂષિતા ॥ ૧ ॥

પુસ્તક ૩૬ મું.] આગશર. સંવત ૧૯૭૭. વીર સંવત-૨૪૪૭. [અંક ૬ મો.

મુનિગુણ સંજ્ઞાય.

ધન્ય ધન્ય મુનિવર સમતા રક્ષ રમે,
 નિજ ધ્યાને ચક્રચૂર. ધન્ય૦
 અહોનિશ આનંદ અંતર દીપ્તો, પૂદ્ગલ ભાવે સપૂર;
 પારસ ને પાષાણુ સમ દ્રષ્ટિએ, કામિની કંચન દૂર. ધન્ય૦
 દુઃખ ઉપભવે નવી કે જીવને, ભાષણુ પણુ મુખરૂપ;
 આડંબરથી અલગા નિત રહે, સેવે તપ પદ ધૂપ. ધન્ય૦
 નિંદા સ્તુતિ કદી નવી ચિત્ત ધરે, જ્ઞાન વિષે મશગૂલ;
 ગ્રંથ અધ્યાતમ પઠન મનન કરે, ઉપદેશે અતુકૂલ. ધન્ય૦
 સ્વગુણુ રંગીલા રે મુનિવર હીરલા, ભારત ભૂષણુ ભૂપ;
 નિજ તારણુ સહ પરને તારતા, નિર્યામક એ અનૂપ. ધન્ય૦
 એવા ઉત્તમ મુનિ નિત્ય વંદીએ, આતમ ધ્યાને હજૂર;
 અમર અચલ પદ નિશ્ચય પામવા, ચિત્ત આનંદ ભરપૂર. ધન્ય૦

ભક્તિ-રસ.

પ્રભુ નામ સુધારસ પીળે, (૨)

આ ભવભાગરથી બહીને: રે પ્રભુ૦
 અંતર્યામી સમર તું ઘટમાં, વિકૃત વૈર તણે;
 નાવ મળ્યું તરવાતું તજ મા. શુભ ભાવે સમજીને. રે પ્રભુ૦
 માનવ દેહ સંજ્ઞા કર ભાઈ, જીવન નાથ ભણે;
 અમર કહે ભવ એજ કૃતારથ, એકા ઠામે ઠરીને. રે પ્રભુ૦
 અમૃતલાલ ભાવજી શાહ—કલકત્તા.

૧ જ્યાંથી પાશુ દરબુ નથી એવા મોક્ષસ્થાને.

અભેદ ભાવના.

જગતમે જૈનધર્મ ફેલાયો. (૨)
 બાલકથી વૃદ્ધ લોકે સબકો, શાસન રત્નીક બનાયો;
 સદ્ગતનતું શિક્ષણ આપો, આતમ શૌર્ય બતાયો,
 અનુપમ આનંદ થાયો. જગતમે
 એક પિતાકા સુપુત્ર હોકે, અલગ પથે કયું જાયો;
 બ્રાતૃભાવનાકું પ્રગટાકે, એક પ્રવાહે વહાવો,
 ભાઈ ભાઈ બન જાયો. જગતમે
 સ્વેતાંબર દિગંબર સ્થાનક-વાસી નામ મીટાયો;
 લેહ બાવકું તજકે ભાઈ, અલેહ બાવ પ્રગટાયો,
 જૈન એક નામ ધરાયો, જગતમે
 બહોજલાલી જૈન ધર્મશ્રી, જય જય નાદે જમાવો;
 પ્રભુમયતા પ્રગટાવી દેહ, શાસન રાજ્ય દીપાવો,
 જ્ઞાનામૃત રસ પાચો. જગતમે

(અ. મા.)

જેવી કરણી તેવી પાર ઉતરણી.

૧ નિર્જન સ્થિતિ છતાં ઉદાર હૃદયથી દાન આપે.
 ૨ મોટો અધિકારી છતાં ક્ષમા-નમ્રતાદિઠ રાખે.
 ૩ સુવાવસ્યા છતાં દેહદમન-ઇન્દ્રિયદમન કરે.
 ૪ જ્ઞાની-વિદ્વાન છતાં મૌન-નિરભિમાનતા રાખે.
 ૫ સહુ વાતે સુખી છતાં મનોવૃત્તિ કબજે રાખે.
 ૬ તથા સહુને નિજ આત્મા સમાન લેખે. તે સુકૃત કરણી તેને સફળિ-દેવ-
 ગતિ પમાડે છે.

૧ અદળક ધન છતાં કૃપણતાથી ખર્ચ કરી ન જાયે.
 ૨ પ્રભુતા પામી મદ-અહંકારથી અનર્થ કર્યા કરે.
 ૩ તરૂં વયમાં સાંઠની જેમ સ્વચ્છંદતાથી ચાલે.
 ૪ શાસ્ત્ર બહી મદથી પુલાઈ જઈ તેનો ગેરઉપયોગ કરે.
 ૫ સુખી સ્થિતિ પામી ઇન્દ્રિય વશ થઈ ન કરવાનું કરે.
 ૬ તથા તુચ્છ સ્વાર્થની ખાતર અનેકને ત્રાસ આપે. તેમની નીચ-અધોગતિ
 તાં કોણ અટકાવી શકે? અર્થાત્ 'જેવી કરણી તેવી પાર ઉતરણી' બાણી
 હુએ હુદાચરણથી દૂર રહેવું.

ઈતિશમ.

સ્વઉત્પત્તિ ઇચ્છકે ઉન્માર્ગ ત્યજી સન્માર્ગને વગર વિલંબે સેવવાની ભારે જરૂર. ૨૬૯

સ્વઉત્પત્તિ ઇચ્છકે ઉન્માર્ગ ત્યજી સન્માર્ગને વગર વિલંબે સેવવાની ભારે જરૂર.

(લેખક—સદ્ગુણ કુર્પૂરવિજયજી—પાટીતાણા.)

૧ આપણામાં અજ્ઞાનતાના ભેરથી સ્વેચ્છાચાર ઘણો વધી ગયો છે. તેના સ્થાને શાસ્ત્રાચાર આદરવા અને શાસ્ત્રરહસ્ય વિનય બહુમાનપૂર્વક ગીતાર્થ જ્ઞાની ગુરૂ સમીપે ભણવા-અપ કરવાની ભારે જરૂર છે.

૨ ગમે તે સુકૃત્ય-આચરણ પણ સમજપૂર્વક સાવધાનતાથી કરવું ભેઠંએ.

૩ અર્થ-પરમાર્થના લક્ષ્ય વગર ઘણું કરવા કરતાં અર્થના ઉપયોગ સહિત ગુરૂ આજ્ઞાથી યોગ્યતાનુસાર થોડું પણ કરવું સારું છે.

૪ તીર્થયાત્રા, દેવપૂજા, ગુરૂભક્તિ, સંઘ-સાધર્મિ સેવા, સામાયિક, પૌષ્પ, પ્રતિક્રમણ, તથા શાસ્ત્રશ્રવણ-મનન અભ્યાસાદિક દરેક પ્રસંગે તેનો હેતુ-પરમાર્થ સમજી તેની સફળતા થાય એવી કાળજી રાખવાની જરૂર છે.

૫ યત્નુજય ગિરનારજી જેવા પવિત્ર તીર્થની યાત્રા કરવાના પ્રસંગે જ્યણા રહિત ધસમસીને ઉપયોગશૂન્યતાથી ઘણીએક યાત્રા કરવા કરતાં જ્યણાસહિત સ્થિરતા રાખી ઉપયોગપૂર્વક પ્રસન્નતાથી થોડી પણ યાત્રાઓ કરીને સંતોષ પકડવો લાભદાયક જણાય છે.

૬ શરીરમાં અત્યંત ક્ષીણતા તથા રોગાદિક કારણ વગર યાત્રા પ્રસંગે મુખ-શીલપણાથી બનવરોને ત્રાસ ઉપજાવીને કે ઠાળીવાળાઓની ખાંધ ઉપર ચઢીને જવાનું શ્રીમંતને પણ વિવેક ત્યજી દેખાદેખી ચલાવવા દેવાનું સલાહ ભર્યું નથી, એજ રીતે કંતાનનાં બૂટ-મોઝાં પહેરી ડુંગર ઉપર જવા આવવાની વધતી જતી રૂઢી પણ નુકસાનકારીજ છે.

૭ શરીર-ઈન્દ્રિયોનું દમન કરવા, ક્રોધ માનાદિક કપાયને છૂટવા, હિંસા અસત્યાદિક પાપસ્થાનકનો પરિહાર કરવા તથા મન વચન કાયાનો યથાયોગ્ય નિશ્ચલ કરી, તેમને પવિત્ર કરવા નિમિત્તે જે ઘરખાર ત્યજીને યાત્રાર્થે ચાહીને માર્ગમાં અનેક કષ્ટ ઉઠાવીને પણ જવા ખાસ પસંદ કરવાનું કહ્યું છે.

૮ દરેક શ્રદ્ધાળુ ગૃહસ્થે માર્ગાનુસારી થવાને માટે ન્યાય-નીતિ-પ્રમાણિક-તાથીજ કમાણી કરીને, સ્વકુટુંબ પાલન કરવા ઉપરાંત શુભ ક્ષેત્રમાં તેનો સદુપયોગ વિવેકથી કરીને દહાવો લેવા સહાય લક્ષ્ય રાખવું ભેઠંએ.

૯. સક્રમાણીનું જેટલું દ્રવ્ય ખરા ઉત્સાહથી સારા માર્ગે (પરમાર્થ દાને)

દમકરતે તુચ્છ યશ કીર્તિની કામના રાખ્યા વગર, આત્મ કલ્યાણાર્થે અર્ચા શકાય તેટલું જ લેખે, બાકી સ્વચ્છાએ તો ઘણાંએ રળે અર્ચે છે તેમાં નવાઈ શી ?

૧૦. કામ કરવાની તાકાત છતાં નિર્ધનને ગરીબ જાણીને તેમને કંઈ ઘડુધમ કર્યા વગર બેઠા બેઠા નકામો યોગનાદી તેઓ વધારે દુઃખી થવા પામે છે, તેથી તેમને કે તેમનાં બાળકોને યોગ્ય ઉદ્યોગમાં જોડી પરિણામે તેઓ જાતેજ પોતાનો સુખે નિવાડુ ચલાવી શકે તેવા કરવા માટે સ્વદ્રવ્ય પ્રસુખનો વિવેકથી વ્યય કરવો ડહાપણુ ભર્યો છે. અનેકવાર મિથાજ નમાડતા કરતાં તે રૂઠું છે.

૧૧. નાત જમણુ પ્રસુખમાં અદળક દ્રવ્ય કેવળ યશ કીર્તિ માટેજ અર્ચા નાખવા કરતાં નાત જાતમાં રહેલા કલેશ કુસંપ અને કુરિવાજો (કુધારા) દૂર થાય તથા સુલેહ શાન્તિ અને સુધારા મજબુતીથી હાખત થાય તેવા ઉચ્ચ ઉદાર આશયથી ખરા દિલસેજ સદ્ગુહસ્થોની સંમતિ મેળવી તે સિદ્ધ થાય તેવા સફળ પ્રયત્ન કરવા પાછળ બને તેટલું દ્રવ્ય વિવેકથી અર્ચવામાંજ તેની ખરી શોભા ને સફળતા છે.

૧૨. અવહારિક નૈતિક અને પ્રાર્થિક કેળવણી, દેશ કાળ અનુસાર આપણી પ્રજામાં ઉદારતાથી હાખત કરી તેને ખીલવવા પાછળ અદળક દ્રવ્ય અર્ચાય તો અવનતિનાં અનેક કારણો આપોઆપ દૂર થાય અને સહુ સમુદાયમાં ઉદાત્ત ભાવના પ્રગટ થતાં આપણી ઉન્નતિ ઘણી ઉતાવળે થાય તેમજ લક્ષ્મીની પણ સાર્થકતા થાય.

૧૩. પ્રજાની ઉંચી કેળવણી પાછળ પુષ્કળ દ્રવ્ય અર્ચવાની જરૂર છે, તેથી ખીજ અનેક દિશાઓમાં સ્વચ્છા સુજળ અર્ચ કરતાં પહેલાં આપણી પ્રજાને જ્ઞાન-દાન વધારે અનુકૂળતાથી મળે તેવી સુંદર સંગવડ કરવા પાછળ ઉદાર શ્રીમંતોએ જરૂર લક્ષ આપવું જોઈએ. દેશ કાળને ઘેરાખર યોગખીને ચાલવાથીજ આપણી ઉન્નતિ થઈ શકશે.

૧૪ અવિનાશી સુખ મેળવવા આપણે સહુએ દૃઢ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. નિર્મળ આત્મશ્રદ્ધા, જ્ઞાન અને સંયમવડેજ તે મેળવી શકાશે. અશ્રદ્ધા, અજ્ઞાન અને અસંયમને આદરવાવડેજ આપણે ખરા સુખથી યેનશીખ રહીએ છીએ. એ દરિયા જેવડી ગંભીર મૂલ સુધારી ખરા માર્ગ આદર્યા વગર આપણો છુટકોજ નથી એમ સમજી સ્વચ્છાદતા ત્યજી વગર વિલંબે આપણે ખરે રસ્તે વળવું જોઈએ. એજ આપણી ઉન્નતિનો ખરો માર્ગ છે. એનેજ વગર વિલંબે આદરવાની ખરેખરી જરૂર છે તેથી તેમાં પ્રમાદ ન કરવા સહુને સદ્બુદ્ધિ સૂઝે. ઇતિશમ.

સ્વચ્છતા સાથે કરવાના હુકમ ઉપાસના

સ્વચ્છતાના સાર્થકતા કરવાનો દૃઢ ઉપાય.

૧ માતા પિતા થોડે સ્વામી અને શુદ્ધ પ્રત્યે સાચો અકુત્રિમ વિનય કરવો, ફૂલ પાણી તેમના શુભનું બહુમાન કરી આપણે પણ એવા સદ્ગુણી થવા પ્રયત્ન કરવો, તેમની અનુમતિથી સ્વયંચાલનાનુસાર આરાધન કરવું અને તેમાં પ્રતિદિન વધારો કરવા લક્ષ્ય રાખવું.

૨ ધર્મપ્રાપ્તિ માટે હુંથી જેવી મૈત્રી પ્રમાદ કરણા અને મધ્યસ્થતા રૂપ સદ્ભાવનાવડે સ્વઅંતઃકરણને સદાય સુવાસિત રાખવું.

૩ સહુને સ્વઆત્મા સમાન સમજી તેમને સદાય સુખ શાન્તિ ઉપજે તેમ અનુકૂળપણે ચાલવું. પ્રતિકૂળપણે ચાલી અન્યને પીડા ઉપજાવવી નહીં.

૪ સહુને હિતરૂપ થાય તેવું પ્રિય અને સત્ય વચન હડાપણથી કહેવું.

૫ અગીયારમા પ્રાણ જેવા પ્રિય પરાયા દ્રવ્યને અનીતિથી લેવું નહિ.

૬ મન વચન કાયાથી પવિત્રપણે સદાય સ્વશીલ-પ્રહ્લ્લ્યર્થની રક્ષા કરવી.

૭ અતિલોભ-મમતાવશ થઈ જરૂર વગરની ઘણી વસ્તુઓનો સંબંધ કરી અનેક જીવોને અંતરાય રૂપ થવું નહીં-સંતોષવૃત્તિ રાખવી.

૮ મહા પુરુષોએ ખતાવેલા સરલ માર્ગે પ્રમાદ રહિત પ્રયાણ કરવા સતત લક્ષ્ય રાખવું. ઇતિશમ્

સુનિ કપૂરવિજયજી.

થોડાણક વોધદાયક પ્રશ્નોત્તરો.

પ્ર-તીર્થ એટલે શું ?

ઉ-જે આપણને તારે અથવા જે વડે તરી પાર પામી શકાય તે.

પ્ર-તે તીર્થના લેદ કહો.

ઉ-દ્રવ્ય ને ભાવ, લોકિક ને લોકોત્તર, સ્થાવર ને જંગમ.

પ્ર-તે તે તીર્થના બેઢનો સામાન્ય અર્થ કહો.

ઉ-ઉપયોગ રહિત તે દ્રવ્ય અને ઉપયોગ સહિત તે ભાવ. સામાન્ય લોક-સંમત તે લોકિક, સર્વજ્ઞ સર્વદર્શી સંમત તે લોકોત્તર. એકજ મુકામે (હાલ્યા ચાલ્યા વગર) સ્થિર રહેનાર શત્રુજન્ય, ગિરનાર પ્રમુખ સ્થાવર અને સર્વજ્ઞ પ્રભુની આજ્ઞાનુસાર સ્વસ્વ ઉચિત મર્યાદા મુજબ ચાલનારા સાધુ સાધ્વી શ્રાવક શ્રાવિકારૂપ ચતુર્વિધ સંઘ અથવા ગૌતમાદિ અલ્પધર પ્રમુખ જંગમ તીર્થરૂપ જાણવા.

સામાજિક સેવા પ્રકાશ.

પ્ર૦-લોકોત્તર સ્થાવર જંગમ તીર્થની સેવા-ભક્તિ શામાટે કરવી ?

ઉ૦-જન્મ મરણ દુઃખરૂપ જળથી ભરેલા ભવસાગરનો પાર પામવા, અનાદિ જડતા-અજ્ઞાન-મિથ્યાત્વ-કષાયાદિક દોષોને દૂર કરવા, સદ્ભાવના યોગે વીર્યેદલા-સવડે નિર્મળ જ્ઞાન દર્શન અને અસ્તિત્વ અથવા આત્મજ્ઞાન, શ્રદ્ધા અને સ્થિરતા-દિક સદ્ગુણો પ્રાપ્ત કરવા, ટુંકાણમાં પશુ જેવી ક્ષુદ્ર વૃત્તિને તણ, મનુષ્યત્વ આદરી, સદ્ભાવનામય દિવ્ય જીવનનો અનુભવ કરવા માટે.

પ્ર૦-પશુ જેવી ક્ષુદ્ર સ્વર્થ-અંધ વૃત્તિ કોને કહેવી ?

ઉ૦-જેથી જીવની અપક્રાન્તિ-અવનતિ થાય એવા હિંસા, અસત્ય, અહત (ઘેરી), મૈથુન અને દ્રવ્યમૂર્છાદિક પાપસ્થાનકોવડે આત્માને મલીન કરવો તે.

પ્ર૦-અર્ધ મનુષ્યત્વ કોને કહેવું ?

ઉ૦-નિર્મળ જ્ઞાન પ્રકાશ યોગે, પશુવૃત્તિ તણ, અહિંસા, સત્ય, અયૌર્થ, હસ્યાર્થ અને અસંગતા (નિઃસ્પૃહતા) દિક ઉત્તમ વ્રતોનું યથાર્થ પાલન કરવા-વડે અનાદિથી અવરાયેલી સ્વશ્રદ્ધા જ્ઞાનાદિક સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી લેવા ધૈર્ય અને મંત્રથી અડગ પ્રયત્ન કરવા તદનુકૂળ વૃત્તિનું સેવન કરવું તે.

પ્ર૦-સદ્ભાવના કઈ કઈ છે ?

ઉ૦-ઐત્રી, સુહિતા, કરુણા અને માધ્યસ્થ્યાદિક.

પ્ર૦-નિર્દોષ દિવ્ય જીવન કોને કહેવું ?

ઉ૦-સદ્ભાવના યોગે સ્વહૃદયની વિશુદ્ધિથી સ્વયોગ્યતાનુસાર સર્વજનકથિત ઝંઝાના યથાર્થ પાલનવડે સ્વજીવનની સાર્થકતા કરવી તે.

પ્ર૦-શત્રુજય, ગિરનાર પ્રમુખ પવિત્ર તીર્થસ્થળની યાત્રા કરવા જવાનું જન શું ?

ઉ૦-આધિ વ્યાધિ અને ઉપાધિ રૂપ અનેક વિધ સાંસારિક તાપ સમાવવા લે ખરી શાન્તિ મેળવવા માટે.

પ્ર૦-નિર્મળ જ્ઞાન, શ્રદ્ધા અને આસ્તિકસંપન્ન સંત મહંતોની સેવા ભક્તિ કે ગમ કરવાનું પ્રયોજન શું ?

ઉ૦-જન્મ જરા મરણ સંગંધી અનંત દુઃખથી પરિતપ્ત આત્માને તેમાંથી થવાનો ખરો માર્ગ એવા નિરાગી-નિઃસ્પૃહી-ત્યાગી જ્ઞાની પુરુષોના સંસર્ગથી જવાનો સંભવ હોવાથી અક્ષય સુખના અર્થી જનો તેવા મહા પુરુષોની સેવા ને સમાગમ એક નિષ્ઠાથી કરવા ચાહે છે-કરે છે.

પ્ર૦-સર્વથા રાગ દ્રેષ રહિત ત્રીતરાગ દેવની સેવા-ભક્તિ શામાટે કરવી ?

ઉ૦-અનંત જન્મ મરણને આપનારા આપણામાં જડ ધાતીને રહેલા રાગ હાદિક મહા દોષોને નિર્મૂળ કરવાને માટે.

પ્ર૦-રાગ દ્વેષ રહિત વીતરાગવડે અનુગ્રહ કે નિગ્રહ શી રીતે થઈ શકે ?

ઉ૦-એ કે વીતરાગ દેવ સાક્ષાત્ અનુગ્રહ કે નિગ્રહ કરતા નથી, પરંતુ જેમ ચિન્તામણિ રત્ન, કામકુંભ, કટપવૃક્ષ અને કામધેનુ પ્રમુખની સેવા સફળ થાય છે તેમ વીતરાગ પરમાત્માની સેવા ભક્તિ પણ ભવ્યાત્માઓને ફાયદાકારક થાય છે, અને તેનો અનાદર (આશાતનાદિક) કરનાર દુરાત્માઓને હાનિ-નુકશાન-કારક પણ થાય છે. ચિન્તામણિ રત્ન પ્રમુખ જડ-અચેતન છતાં જેમ યથાવિધ સેવનારને ચિન્તિત ફળ આપે છે અને અગ્નિ પ્રમુખ અવિધ સેવનથી ખાળે છે તેમ પ્રભુ-ભક્તિ અભક્તિ કરનારને પણ આડકતરી રીતે અનુક્રમે અનુગ્રહ નિગ્રહ થાયજ છે.

પ્ર૦-શત્રુજ્યાદિક તીર્થસેવાની સાર્થકતા શી રીતે સમજવી ?

ઉ૦-એ પવિત્ર તીર્થનું આલંબન લહી વિશુદ્ધ લેશ્યા-પરિણામથી અનશ-નાદિકવડે પૂર્વે સિદ્ધિપદને પામેલા તીર્થકરાદિકના અનંત જ્ઞાનાદિક ગુણોનું ચિન્તન કરીને તેમજ અત્યારે વિધમાન સંત-મહંતાદિક સાધક મહાશયોની સેવા-ભક્તિ બહુમાનાદિકવડે આત્મસ્થિરતા-રમણતા-સમાધિ યોગે.

સન્મિત્ર-કર્પૂરવિજયજી.

હિતશિક્ષાના રાસનું રહસ્ય.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૨૦૦ થી)

પાટણ શહેરમાં શ્રીમાળી જ્ઞાતિના નાગરાજ નામે શેઠ હતા. લોકો તેને કોટીધ્વજ કહેતા હતા. તેને મેલાદેવી નામે સ્ત્રી હતી. અન્યથા તે સ્વર્ગમાં થઈ, તેવામાં નાગરાજ શેઠ મરણ પામ્યા, એટલે રાજ્યે તેને અયુત્રીઓ બાણીને તેનું સર્વ દ્રવ્ય લઈ લીધું. મેલાદેવી પોતાને પીયર ધોળકે ગઈ. ત્યાં તેને અમારીપડહ વગડાવવાનો દોહલો થયો. તેના પિતા દ્રવ્યવાન હોવાથી તેણે અમારીપડહ વગડાવી-છવહિંસા અમુક દિવસો બંધ રખાવી તેનો દોહલો પૂર્યો. અનુક્રમે તેને પુત્રનો પ્રસવ થયો. તેનું નામ તેના માતામહં અભય રાખ્યું, પરંતુ લોકોમાં તો તે આભડ નામથી પ્રસિદ્ધ થયો. તે પાંચ વર્ષનો થયો એટલે તેને નિશાળે ભણવા મૂક્યો. છોકરાઓ તેને ' નખાપો ' કહીને ખીજવવા લાગ્યા. અત્યારસુધી તો તે પોતાના માતામહને જ પોતાના પિતા સમજતો હતો. છોકરાઓથી તેણે બચ્યું કે તે તો તેની માતાના પિતા છે. માતા પાસે આવીને તેણે પોતાના પિતા વિષે પૂછ્યું. ખાજકના બહુ આગ્રહથી માતાએ તેના પિતા સંગમી પ્રધી નાત કહી; એટલે આ-

૨૭૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

ભડ માતાની રજા લઈને યોગ્ય ઉમરે પાટણ ગયો. ત્યાં પોતાના જીર્ણ ગૃહમાં રહેતાં તેમાંથી તેના પુણ્યયોગે દ્રવ્ય પ્રગટ થયું. તે દ્રવ્યવાન થઈને વ્યાપાર કરવા લાગ્યો, અને લાછલકે નામની સ્ત્રી પરણ્યો. અનુક્રમે ડોઢીધ્વજ થયો અને તેને પણ પુત્ર થયા. વળી પાછો અશુભ કર્મનો ગાઢ ઉદય થવાથી તે નિર્ધન થઈ ગયો. એટલે તેની સ્ત્રી ત્રણે પુત્રને લઈને પોતાને પીયર ગઈ. આમક ઘરમાં એકલો રહ્યો. પોતાને ન છાજે તેવા ચર્મની કોથળી ઘસવા વિગેરે ઉદ્યોગ પેટને માટે કરવા લાગ્યો. એમ કરતાં એક માણુ અનાજ મળે એટલે તે પોતાને હાથે ઢળે, હાથે રાંધે અને એકલો જમી. આ પ્રમાણે દુઃખમાં દિવસો વ્યતિક્રમાવવા લાગ્યો. કર્તા કહે છે કે—

ક્ષણ ખાંડો ક્ષણ વાટલો, ક્ષણ લાંબો ક્ષણ લીલ;	
દૈવ ન દીવાં ચંદને, સર્વે સરખા દીલ.	૧
જગશિરં અખંખર વિધિ લખે, વિધિ શિરં લખિયા કેણ;	
રાવણ ઘર કોટવ ઢળે, એમ પૂછ્યું હણુએણ.	૨
તસિની સરોવર ઘર કિયો, દવ દાઝણા ભયેણ;	
તે દાંધી ત્યાં હિમજળે, પુરવ દત્ત ફલેણ.	૩
ના કીધે તે તવિ રહે, દૈવ કરે તે થાય;	
મન્જ રચણાયર ઘર કરે, સાંજે સાથ વેચાય.	૪
અવળી ગતિ છે દૈવની, રખે પતીએ કોઈ;	
આરંભ્યા શુંહી રહે, અવર અચિંત્યા હોઈ.	૫
સુકુળે ઉપજ્યો શું કરે, જે શિર કર્મ ન હોય;	
નાચ્યો વિધ્યો ને હણ્યો, શાખ ભમંતો જોય.	૬
શાખ સરખો નર ભવે, આભડ કોટિધ્વજ;	
પુર્યાં માન ન કીલ્યે, કાલ તિર્યુ નહિ અજજ.	૭
સુખીયા મ કરીશ ગારવો, નિર્ધન પાય મ કેલ;	
કોઈ કુવાયો વાયરો, જ્યું તું અટીને વેલ.	૮
ગયવર કાં તું ગરવિયો, જેણી વડવડ દંત;	
એહજ દંતહ જોગથી, શું ખર્જ હોઈ પડંત.	૯

ભાવાર્થ—ચંદ્રમા એક દિવસ ખાંડો. એક દિવસ ગોળ, એક દિવસ લાંબો ને એક દિવસ માત્ર કીટી જેવો દેખાય છે; તેના પણ સરખા દિવસો જતા નથી. જગતના મસ્તક પર (કપાળ પર) વિદ્યાત્રા લેખ લખે છે, પણ તેના કપાળમાં કોણે લેખ લખ્યો કે જેથી તેને રાવણને ઘેર કોદરા ઢળવા રહેવું પડ્યું ? આમ હનુમાને પૂછ્યું. (આ વાત અન્ય મતના રાસાયણી છે.) કમલિનીએ સરોવરમાં ઘર કર્યું કે જેથી દવમાં બળવું ન પડે, પણ ત્યાં પાણીના હિમથી (ઠંડકથી) જ બળી ગઈ—પૂર્વે કરેલા કર્મના ફળ ત્યાં પણ ભોગતવા પડ્યા. કર્મ, ના પ્રીયાથી

હિતશિક્ષાના રામતું રહસ્ય.

૨૭૫

અટકે તેમ નથી, તેનું કયું તો થાયજ છે. જુઓ મને રતનાકરમાં નિવાસ કર્યો છતાં ત્યાંથી પણ પકડાઈને વેચાવા વખત આવ્યો. દૈવની ગતિજ અવળી છે; માટે કોઈ તેનો વિશ્વાસ કરશે નહીં, કેમકે તેના વિપરીતપણાથી આરંભેલા કામ એમના એમ પડ્યા રહે છે, અને અણચિંતવ્યા થઈ જાય છે. સારા કુળમાં ઉપજેલ પણ કર્મ સારાં ન હોય તો શું કરે? શાંખ ઘણું રતનાકર જેવા સુકુળમાં ઉત્પન્ન થયો છતાં નથાણો, વિંધાણો, હજાણો, તેને ઘેરઘેર ભટકવું પડ્યું. આ આલડશેડ પણ કોટીશ્વજ હતો, છતાં નિર્ધન થઈ જવાથી શંખની જેમ જ્યાં ત્યાં ભટકે છે; માટે હે પુરૂષ! માન કરીશ નહીં, કેમકે જેવી કાલ તેવી આજ નથી. હે સુખી મનુષ્ય! તું તારા સુખનો ગર્વ કરીશ નહીં અને નિર્ધનને પગે ઠેલીશ નહીં, કારણ કે કોઈક માઠો પવન વાશે તો તુંબીનો વેલો મીઠાનો કડવો થઈ જાય છે તેમ થઈ જશે. હે હાથી! તું તારા મોટા મોટા દાંત જોઈને ગર્વ કરીશ નહીં, કારણકે એ દાંતના કારણથીજ તારે ખાડામાં પડવું પડશે. ”

આ લક્ષ્મી કોઈની થઈ નથી ને થવાની નથી. સમુદ્ર જેવા પિતાને પણ તેણે તણ દીધો છે. નારાયણને તેના ઉપર પૂર્ણ પ્રેમ હતો છતાં ત્યાંથી તે નીકળી ગઈ છે, બીજા પુરૂષો તો લક્ષ્મીને પામીને ખરચે છે, ખાય છે, ઉપભોગ લે છે; આ ભડે તેવું કાંઈ ન કયું છતાં ત્યાં સ્થિર થઈને રહી નહીં. મૂર્ખ માણસો તો તે જોઈને વિસ્મય પામ્યા; પણ સમજીને તેની અસ્થિરતા જાણેલી હોવાથી તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય થયું નહીં. અન્યદા આલડશેડ હેમચંદ્રાચાર્ય પાસે ગયા અને તેમની પાસે શ્રાવકના બાર વ્રત ઉચ્ચર્યા. તેમાં પાંચમા વ્રતમા પરિચ્છતું પરિમાણ કરતાં તેણે સો પચાસ રૂપિયા રાખવા ધાર્યું. શુરમહારાજએ કહ્યું કે—“આટલા દ્રવ્યથી તારું મન સ્થિર નહીં રહે; કારણકે આગળ ઉપર તને ઘણી લક્ષ્મી મળવાની છે.” તેણે હજાર રાખવા કહ્યું. શુરએ તોપણ ના કહી, એટલે લાખ રાખવા ઇચ્છા જણાવી. લોકો તો તેને હસવા લાગ્યા, પણ ‘શુરમહારાજે તેટલાથી પણ નહીં સરે’ એમ કહ્યું, એટલે નવ લાખ રાખ્યા અને તેનાથી વધારે થાય તો પુણ્યકાર્યમાં ખરચીશ’ એમ કહ્યું. શુરએ તેને તે પ્રમાણે નિયમ કરાવ્યો.

હવે તેની પાસે પાંચ દામ હતા—તેટલાવડે એક બકરીના ગળામાં ઇંદ્રનીલ ખાંધેલું હતું તે ખરીદ્યું. પછી તેના ઘણા મણકા કર્યા અને લાખ લાખ રૂપિયે એકેક મણકો વેચાણો, તેથી તેની પાસે ઘણું દ્રવ્ય થયું. તે પાછો અતુકમે કોટીશ્વજ થયો, એટલે સ્ત્રી પુત્ર પણ આવીને મળ્યા. તેણે નગરમાં ડુંખીઓતું ડુંખ ટાળવા પડકુ વગડાવ્યો અને મુનિરાજને ઘૃત વિગેરેતું દાન દેવા લાગ્યો.

કર્તા કહે છે કે—સાહસિકને લક્ષ્મી મળે, કાયરને ન મળે, અને વસ્તુ પણ

૨૭૬

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

ભાગ્ય પ્રમાણે પ્રાપ્ત થાય. કાનને સોનાના કુંડળ મળે ત્યારે આંખને માત્ર કાજળ જ મળે. સત્યવાન માણસે સત્ય ન છોડવું, સત્ય છોડવાથી પત-આગર જાય છે અને તે પાછી આવતી નથી. જે સત્ય હોય છે તે ગયેલી લક્ષ્મી પણ સત્યથી આ-કર્ષણને પાછી આવે છે. ઘણી લક્ષ્મી મળે છે. ભ્રમરને એક કવિએ કહ્યું છે કે તું અત્યારે શોભા વિનાના કેતકીના ઝાડને ઠેલીશ નહીં, કારણકે કાલે કેતકી કુલશે ને રંગરેલ થઈ જશે. ”

આભડશેઠ લક્ષ્મી મળી એટલે આનંદથી સ્વામીવચ્છળ કરે છે, જિનેશ્વર-ની પૂજા-લક્ષિત કરે છે, દાનશાળા મંડાવી છે, શ્રી સંઘની (તમામ જૈન યંધુની) વર્ષમાં એવાર લક્ષિત કરે છે. જિજ્ઞોદ્ધાર ચૈત્યોનો તેમજ પુસ્તકોનો કરાવે છે. આ પ્રમાણે તેના ૮૪ વર્ષના આયુષ્યમાં કુલ સરવાળો કરતાં તેણે ૯૮ લાખ દ્રવ્ય ખર્ચ્યું. અંત સમયે એ સરવાળો જાણીને તેને ખેદ થયો કે હું એક કોડ પૂરા ખર્ચી ન શક્યો ? તે સાંભળીને તેના પુત્રે તેના દ્રેયાર્થે આઠ લાખ બીજા ખર્ચવાનું કબુલ કર્યું અને દશ લાખ ખર્ચી એક કોડ ને આઠ લાખને સરવાળો કર્યો. આભડ શેઠ અનશન કરી મૃત્યુ પામીને સ્વર્ગે ગયો.

આ પ્રમાણેનો આભડશેઠનો પ્રયંધ સાંભળીને ઉત્તમ પુરૂષે ધન જાય ત્યારે ધૈર્ય ને ધર્મ છોડવો નહીં, અને ધન આવે ત્યારે ગર્વ કરવો નહીં. કદી પાછું ન આવે તોપણ હૃદયમાં ખેદ કરવો નહીં-સમભાવમાં રહેવું, કારણકે જગતમાં સંતોષજ સર્વ કરતાં વડો છે, શ્રેષ્ઠ છે, કલ્પવૃક્ષ સમાન છે. જુઓ પવનનું ભક્ષણ કરતાં છતાં સર્પ પુષ્ટ થાય છે, તૃણને ચર્યા છતાં હાથી પુષ્ટ થાય છે, વનના કંદમૂળ ખાય છે છતાં તાપસો સુખી રહે છે. આ સર્વ સંતોષનો પ્રતાપ છે. વળી પોતાને જે મળ્યું હોય તે ઉપર સંતોષ માનવો. આપણા દેશમાં મીઠો કે કડવો લીંબડો હોય તો તે કામનો, પરદેશમાં ભલે દ્રાક્ષના મંડપો હોય પણ તે આપણે શું કામના ? માટે પારકી ઋદ્ધિ દેખીને મત્સરન કરવો, અદેખાઈ ન કરવી. જેવું તે વાન્યું હશે તેવું જ લક્ષીશ. ગત ભવમાં જેવું કર્યું હશે તેવું અહીં મળશે, માટે જે મળે તેમાં સંતોષી રહેવું.

અપૂર્ણ.

ક્ષમા.*

“ જે આત્માને માણસો અન્યાય આપે છે અને જે હૃદયને તેઓ ક્રૂરતા પૂર્વક વાગ્યાણુ દ્વારા આઘાત પહોંચાડે છે તે આત્મા તથા તે હૃદયને થતા દુઃખનો જે તેઓ સ્વયં અનુભવ કરવાની સ્થિતિમાં મૂકાય તો તેઓ મમતા ભર્યાં વચનો અને લાગણીથી તેના ઉપર દિલાસાની અકસીર દવા જરૂર લગાડે. ”

* [મ. જેમ્સ એવનની વિચાર સૃષ્ટિ.

“દયા એ વૈર કરતાં વધારે ઉમદા ચીજ છે.”

તુકસાનેનો યાદ કરવા, એ અજ્ઞાન છે. વૈરની લાગણીને પોષવી, એ આત્મ-
લાત છે. ક્ષમાનો અનુભવ કરવો અથવા ક્ષમાશીલ માણસનો આશ્રય લેવો, એમાં
ખરૂં જ્ઞાન, સુખ અને શાંતિ રહેલાં છે. તુકસાન અથવા ખોટના વિચાર કરનારને
શાંતિ હોતી નથી. તેનું હૃદય સદા દુઃખી રહ્યા કરે છે. જે માણસો પોતાને અન્યાય
થયો છે, એમ માને છે અને જેઓ પોતાના શત્રુને હેરાન કરવાના હરેક પ્રયત્નો
આદરે છે તેઓ વૈરાગિમાં નિરંતર બળ્યા કરે છે. ખુરાઈથી ભરેલા દિલમાં સુખ
ક્યાંથી હોઈ શકે ? બળતા માળામાં પંખીઓ વસી શકે ? વૈરના વિચારથી બળતા
હૃદયમાં ઠંડાપણનો વાસ હોઈ શકે જ નહિ.

ક્ષમાના સ્વરૂપને નહિ પીછાણનારા દિલને વૈર જ સુંદર લાગે છે, પણ જ્યારે
તે ક્ષમાના માધુર્યનું એકવાર પાન કરે છે કે તરતજ વૈરની અનહદ કર્કશતા
(સંસ્પર્શ) ને સમજી શકે છે. તૃષ્ણાઓથી ઘેરાયેલા માણસોનેજ વૈર સુખદાયક
લાગે છે; પરંતુ જ્યારે તે તૃષ્ણાઓની પરંપરાને ત્યજી દે છે અને ક્ષમાના મોહક
ભાવનું શરણ થઈ શકે છે, ત્યારેજ તેને માલુમ પડે છે કે વૈર દુઃખદાયક છે.

વૈર, એક ઝેરી જંતુ છે. તે આપણા મનના સત્ત્વને ખાઈ જાય છે અને જીવ-
નમાં-આત્મામાં ઝેર લેખે છે. ક્રોધ, એ મનની તંદુરસ્ત શક્તિઓને બાગી નાંખ-
નાર-તેનો નાશ કરનાર માનસિક બીમારી છે. દ્વેષ, પણ સદ્વૃત્તિ અને વાત્સલ્યતાના
પવિત્ર ઝરણા પી જનાર-સૂકવી નાંખનાર માનસિક બીમારી છે. આ સૌ ઉપાધિ-
માંથી છુટા થવા મુશ્કેલી જનોએ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. ક્રોધ, એ સર્વ દુઃખ-આફ-
તનું મૂળ છે. જે માણસો તેને ઉત્તેજન આપે છે, પોષે છે, છોડી દેતા નથી તેઓ
ઘણું સુખ ખોવે છે અને ખરેખર પ્રકાશ મેળવી શકતા નથી. કૂર થવું, એ દુઃખી
થવા માટે અથવા સુખ અને પ્રકાશથી દૂર થવા માટે છે. દયાવાન થવું, એ સુખી
થવા માટે અને આનંદ અને પ્રકાશ મેળવવા માટે છે. કૂર માણસોને ઘણું સહન
કરવું પડે છે; કારણ કે તેઓ બીજા ઉપર વૈરની ભાવના રાખે છે, એટલું જ નહિ
પણ તેમની કૂરતા, એ બધાં દુઃખનું મૂળ છે. જ્યારે જ્યારે કોઈ માણસ પોતાના
અતિભાઈ ઉપર દુઃખનો વરસાદ વરસાવે છે, ત્યારે ત્યારે તે પોતાની ભત
ઉપર પાંચ પ્રકારનાં દુઃખો લાવે છે. તેને પ્રેમ અને બ્રાતૃભાવના વિયોગનું દુઃખ
સહન કરવું પડે છે; તેને મનની ઝેરનીનું અને બીજાઓની શિક્ષાનું દુઃખ સહન
કરવું પડે છે, તેને પોતાના જખમી થયેલા અભિમાનનું દુઃખ સાલે છે. આ શિક્ષા
હરેક કૂર માણસને સહન કરવી પડે છે. તેવી રીતે ક્ષમાવાન માણસને પાંચ ભતનાં
સુખો મળે છે. તે પ્રેમ અને બ્રાતૃભાવનું સુખ મેળવે છે; તે મનની શાંતિ અને

તનતું સુખ મેળવે છે; અને જેની વાસનાઓ શાંત થયેલી હોય છે તે માણસ બીજા માણસોના અંતરના પૂર્ણ આશીર્વાદ મેળવે છે.

આજે ઘણા માણસો કુરતાની સખ શિક્ષા ભોગવે છે અને જ્યારે તેઓ તેને દૂર કરવા મથે છે, ત્યારેજ તેઓ કેવા કુર શેડીયાની નોકરીમાં છે, તે સમજી શકે છે. ક્ષમાના સ્વરૂપને સમજવા માટે જેમણે એનો આશ્રય ત્યજી દીધો છે, તેઓજ બંને પ્રકારની નોકરીમાંથી કંઈ નોકરી સારી અને કંઈ ખરાબ છે, તે સારી રીતે સમજી શકે છે. માણસોને હુનીયાની જન્મજનો વિચાર કરવા ઘો. કુટુંબીઓ, જાતિઓ, પાડોશીઓ અને જૂદી જૂદી પ્રજાઓ કેવા વૈરભાવથી એકબીજા સાથે વર્તે છે તેનો પણ ખ્યાલ કરવા ઘો. જ્યાં લાઈઓ એકબીજાની ગરદન ઉપર છુરી મૂકે છે; તેની લયંકર ચીસો સાંભળીને કોઈનું હૃદય પણ દ્યાર્દ્ર થતું નથી, એ સૌરમતોનું તેને શાંતિથી નિરીક્ષણ કરવા ઘો. અને આ બધું સમજ્યા પછી-તેઓ કેટલા દુઃખી છે તે જાણ્યા પછી તે કદી પણ કોઈના અવિચારી વિચારોને તાણે થશે નહિ, તે કદી પણ બીજાનાં કાર્યો માટે ગુસ્સો લાવશે નહિ.

બધા માણસો તરફ માયા રાખો. કુરતા, લોભ અને કોપને મારી નાંખો. તેથી તમારું જીવન અતિ કોમળ થશે.

જ્યારે માણસો કોપને ત્યજી ક્ષમાને ગ્રહણ કરે છે, ત્યારે તેઓ અંધકાર-માંથી પ્રકાશમાં આવે છે. કુરતા એટલી અંધ અને અજ્ઞાન છે કે કોઈ પણ સુખ માણસ તેનો સંગ કરતો નથી; પરંતુ જ્યાં સુધી કુરતાને ત્યજી દેવાય નહિ અને વર્તનને ઉત્તમ વિકાસક્રમ શોધી અથવા મેળવી શકાય નહિ, ત્યાં સુધી તેના અંધકારને આપણે સમજી શકતા નથી. માણસો પોતાના અજ્ઞાન અને પાપવૃત્તિથી આંધળા થાય છે; વૈરની લાગણીને ત્યજી દેવી એ વાસના અને અહંકારને ત્યજી દેવા બરોબર છે. જ્યારે આપણે તેને ત્યજી દઈએ છીએ ત્યારે અભિમાન અને વાસનાના અંધકારમાં ઘણાં રહેલું જીવન પોતાના અસલ સ્વરૂપમાં આપણી સામે જીવે થાય છે.

પછી કોપ, ઈર્ષ્યા અને ભૂલનાં આછાં દર્શનો પવિત્ર વર્તનને બગાડી શકતાં થી. આ બધા દુર્ગુણો અહંત્વના પાપમાંથી જન્મ પામે છે. અહંકારનું પ્રમાણ જેમ જેમ વધતું જાય છે તેમ તેમ કોપનું પ્રમાણ પણ વધતું જાય છે. નજીવી માનવો માટે ગુસ્સો કરવાથી ધિક્કારને પોષણ મળે છે અને પછી ધીમે ધીમે અહં-કાર, દુઃખ અને આત્મ આવરણમાં આપણે ડુબી જઈએ છીએ. કોઈના ઉપર ગુસ્સો શો નહિ, તે નિમિત્તે તમારી લાગણીને હુલાવા દેશો નહિ. સામા માણસને ગુસ્સે થતું કારણ આપણે નહિ. શાંત, ક્ષમાવાન અને દયાળુ બનજો.

જે ક્ષમાવાન હોય તેજ બીજાને ક્ષમા આપી શકે છે. માણસો જ્યારે બીજાનાં કાર્યો તરફ ગુસ્સે થતા બંધ થાય છે ત્યારે તેઓ બીજાના તરફ માયાથી વર્તી શકે છે અને તેમનો પહેલો વિચાર કરે છે. આવા માણસોજ પોતાના કાર્ય અને વિચારમાં નમ્ર થાય છે, પોતાને માટે બીજામાં સ્નેહ અને મમતાને જાગૃત કરે છે અને પોતાના તરફ તેમનો સદલાવ એવો અને એવો કાયમ રખાવવા પ્રયત્ન કરે છે બીજા માણસોની તેમને બીક રહેતી નથી. કારણ કે કોઇને નુકસાન નહિ કરનાર માણસને બીક કોની હોય ? પોતાને થયેલ નુકસાન બદલ બીજાને નુકસાન કરવા તૈયાર થયેલો કોઈ માણસ બીજા માણસો તરફ નમ્ર થઈ શકતો નથી, કારણકે તે પહેલાં પોતાનો વિચાર કરે છે અને હરેક સાથે દુશ્મનાવટ રાખે છે તેથી હંમેશાં બીજાની બીકમાં રહે છે, બીજા પોતાને નુકસાન કરશે, એમ માની ઈરતો ચાલે છે. બીજાને નુકસાન કરવાનો પ્રયત્ન કરનારનેજ બીજાથી બહીવું પડે છે.

અભિમાનને છોડી દેવું, એ વિકટ છતાં પવિત્ર કાર્ય છે અને તે નમ્રતાના સતત અભ્યાસથી અને બીજાનાં તેવાં કાર્યો અને વિચારોનું સેવન તથા મનન કરવાથીજ સાધી શકાય છે. માણસના નીખાલસપણાના પ્રમાણમાં ક્ષમા આદિ ગુણો તેના હૃદયમાં ઉદ્ભવે છે, પ્રગટ થાય છે.

“તિરસ્કારથી તિરસ્કાર શમતો નથી પણ ક્ષમાથી જ તે શમે છે.” એ કહી ભુલવું ન જોઈએ. આ સૂત્ર સમજાવવા માટે આર્યાવર્તના એક સાધુ પુરૂષે પોતાના શિષ્યોને દીર્ઘાયુની વાત કરી હતી તે નીચે પ્રમાણે:—

“બનારસના સમર્થ રાજા ધ્રુવદત્તે કોશલાનું રાજ્ય પોતાની સરહદ સાથે જોડી દેવાના ઇરાદાથી તેના રાજા દીર્ઘેતિ ઉપર ચડાઈ કરી. શત્રુને જીતવા જેટલી સત્તા દીર્ઘેતિમાં નહિ હોવાથી તે ન્હાસી ગયો અને તેનું રાજ્ય ધ્રુવદત્તને હસ્તગત થયું. થોડા વખત સુધી દીર્ઘેતિ છુપા વેશમાં અહીંથી તંહી ભર્યો અને છેવટે કોઈ કારીગરની ઝુંપડીમાં પોતાની રાણી સાથે રહેવા લાગ્યો. ત્યાં રાણીએ પુત્રને પ્રસંગ્યો. લોકો તેને દીર્ઘાયુ કહેવા લાગ્યા.

ધ્રુવદત્ત દીર્ઘેતિને શોધી કાઢવા મથતો હતો. તેનો વિચાર તેને મારી નાખવાનો હતો. કારણ કે તે માનતો હતો કે મેં તેનું રાજ્ય છીનવી લીધું છે, તેથી જો હું તેને નહિ મારું તો કોઈ વખતે તે મને મારી નાખશે; પરંતુ ઘણાં વર્ષ વીતી ગયાં છતાં તે પોતાનું ઇન્નિષ્ટ કરી શક્યો નહિ. દરમ્યાન દીર્ઘેતિએ પોતાનો બધો વખત છોકરાની કેળવણીમાં ગાળ્યો. પરિણામે દીર્ઘાયુ ઘણો હાથો અને વિદ્વાન થયો. થોડા વખત પછી ધ્રુવદત્તે દીર્ઘેતિની જગ્યા શોધી કાઢી. દીર્ઘેતિને પોતાના પુત્રને મારી નાખશે એવી બીક હતી.